

[Tove Lindbo Larsen]

Det synes jeg er meget fint, og jeg glæder mig til at høre nogle af de forslag, som de konservative kan komme med i den forbindelse.

Men inden jeg kommenterer de enkelte ordføreres indlæg, vil jeg lige gøre opmærksom på, at dette forslag til folketingsbeslutning intet har med formynderi at gøre. Forslaget er udformet sådan, at man opfordrer regeringen til at udarbejde de administrative forskrifter, der er nødvendige for at gennemføre en ernæringspolitik og, hvis det er nødvendigt, også lovforslag. Det åbner mulighed for at bruge de kanaler, der måtte være, for at nå målet.

Det undrer mig, at CDs ordfører her ikke er blevet klogere, for han var så venlig at sige, at han undrede sig over, at socialdemokratiet ikke var blevet klogere. Men tænk, at CD, når vi behandler dette forslag for anden gang, gentager sin tidligere ordførers bemærkninger om, at socialdemokraterne nu skal bestemme både, hvad der er i Danmarks Radio, og hvad der er i folks kødgryder! Det er en fantastisk holdning, og det er simpelt hen noget sludder. Der er ikke overformynderi i dette forslag, men der er, som de radikale gav udtryk for det, et ønske om at give befolkningen et reelt beslutningsgrundlag for at kunne sammensætte kosten rigtigt.

Jeg vil gerne med det samme sige til fru Lone Dybkjær, at når vi ikke har taget fremsættelsesteksten med igen, er det blot, fordi forslaget fremsættes for anden gang. Vi løber naturligvis ikke fra den. Den ligger stadig væk i folketingets papirer, og vi står fortsat ved det, der står i denne fremsættelsestale.

Vi har fremlagt en overordnet målsætning. Det er klart. Det var det, som jeg nævnte før. Men det er lige så klart, at man når en overordnet målsætning ved at opstille nogle delmål, og de delmål mener vi vi har opstillet ved at lave fem hovedpunkter, hovedelementer, som vi mener en ernæringspolitik skal indeholde.

Hr. Tommy Dinesen sagde, at der er mange ting, der hænger sammen: arbejdsmiljø, nitrat i drikkevandet osv., og det er jeg enig i. Jeg er også enig i, at det her drejer sig om forebyggelse, og baggrunden for, at man skal have en ernæringspolitik, er netop, at man derved kan forebygge. Og jeg vil gerne understrege, at jeg mener, at ernæringspolitik-

ken er en del af sundhedspolitikken. Det er meget vigtigt at holde sig det for øje.

Der er ikke mere tid, så jeg skal slutte med at sige, at jeg er glad for den forståelse, der har været. Der er ingen tvivl om, at den udvikling, vi står over for på det teknologiske område, vil stille yderligere krav til os om at leve op til den forebyggelse, der ligger i at kunne give befolkningen et beslutningsgrundlag. Men gode ord gør det altså ikke. Denne regering gør så tit nogle gode og store armbevægelser. Denne minister er lidt af en undtagelse på dette område. Jeg håber, at det kan smitte af på udvalgsarbejdet. Vi har ikke brug for store ord og armbevægelser, vi har brug for kontant handling.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Fru Tove Lindbo Larsen kom med nogle meget positive tilkendegivelser angående vores fælles interesse og holdning i denne sag. Det siger jeg tak for.

Når fru Tove Lindbo Larsen var ved at tangere den opfattelse, at socialdemokratiet var årsag til både min og regeringens positive holdning, så må jeg sige, at vi har den opfattelse, at regeringen har en vis form for selvproduktion, og det er netop det, der er baggrunden for, at vi nu i fællesskab ser ud til at kunne nå frem til et meget positivt resultat. Jeg vil meget gerne understrege det synspunkt, som fru Tove Lindbo Larsen opfattede klart af mit indlæg: at vi skal se ernæringsproblemerne og -synspunkterne i forbindelse med de økonomiske beslutninger, ikke mindst når vi taler om afgifterne. Jeg synes, at det oplæg, der er kommet her, er meget positivt.

Jeg vil bede fru Anne Grete Holmsgård bemærke, at jeg var glad for tilslutningen til den udtalelse, jeg kom med om, at ernæringsundervisningen i folkeskolen er et af de vigtigste midler i ernæringspolitikken. Fru Tove Lindbo Larsen var også inde på det. Jeg vil godt trække tråden videre sammen med fru Anne Grete Holmsgård og sige, at det i virkeligheden forudsætter, at det glider ind på seminarierne.

I spørgsmålet om oplysning i det hele taget synes jeg, at det kunne være rimeligt at spørge sig selv: kan det nytte noget? Har vi nogen erfaringer på dette område? Der kan det være godt at henvise til den undersøgelse